

I. Bölüm

Bu bölümde Rozi geçirir, kısa bacaklı, upuzun kulaklı, base cinsi bir köpek olan Karli hâlâ kayıptır ve rastlantılar çoğalır.

Arkadaşları tarafından Puding Poli ya da sadece Puding diye adlandırılan on bir yaşını dokuz ay geçmiş olan Poli Pistulka, 3-A sınıfındaki sırasında oturuyor ve dalgın dalgın, kasım sabahını aydınlatmak için boşuna uğraşan tavan lambasına bakıyordu. Lambanın buzlu camının üzerinde simsiyah, kalın bir katman vardı.

“Rozi, tepemizde bir mezarlık var,” diye mırıldandı Poli. “Bir sinek krematoryumu.”

Sıra arkadaşı Rozi başıyla onayladı ve ona, “İntihar eden sinekler için!” diye fısıldadı.

Poli yüksekçe bir sesle, “Çünkü okulun havası sinekleri bile bunalıma sokuyor!” dedi.

“Pistulka, lütfen kişisel meselelerinizi teneffüse saklayın!” Rengarenk giyindiği için 3-A sınıfının Renkli Ağaçkakan dediği Specht*, karatahta pergeliyle Poli ve Rozi’yi işaret etti.

“Bu kişisel bir konu değildi, okulla ilgiliydi, hatta matematikle,” dedi Poli.

“Peki, neymiş o?” diye sordu Renkli Ağaçkakan ilgiyle.

Poli bir kolunu suçlar gibi tavan lambasına doğru kaldırdı. “İki yıldan beri başımın üzerindeki sinek ölülerinin

*Almanca ağaçkakan anlamına gelir. [Ç.N.]

çoğalmasını seyrediyorum. Tepemdeki şu katmanın ben bitirme sınavına girene kadar kaç santim olacağını hesaplamaya çalışıyordum!”

“Senin matematik zekân buna yetmeyebilir,” dedi Renkli Ağaçkakan sırtarak ve tahtaya dönüp bir eşkenar üçgen prizma çizmeye koyuldu.

Poli, “Övgü öğrencinin başarısını arttırır!” diye bağırınca, Renkli Ağaçkakan’ın arkasından herkes kıs kıs güldü.

Renkli Ağaçkakan kenara çekilip Poli’ye seslendi: “Pistulka, buraya gel de şu prizmayı tamamla, böylece ben de seni övmek için bir şans elde edeyim!”

Poli iç çekerek kalktı, salyangoz hızıyla tahtaya doğru yürüdü ve Renkli Ağaçkakan’dan pergel, gönye ve tebeşiri aldı. Matematik dersinin sonuna kadar tahtada uğraşıp durdu. Elbette Poli bir prizma çizemeyecek kadar salak değildi! Kabahat pergeldeydi. Tebeşiri tutan kısım gevşetti, sürekli kayıyordu.

Okul zili çalarken Renkli Ağaçkakan, “Pistulka, prizmayı çizmek için gerçekten uğraştın. Bu övgü sana yeterli mi?” diye sordu.

“Bu, günümün geri kalanını bir hayli keyifli kılar.” Poli, Renkli Ağaçkakan’a dostça gülümsedi; pergel, gönye ve tebeşiri öğretmen masasına bıraktı, parmaklarındaki tebeşir tozunu pantolonunun arkasına sildi, hızlı hızlı sırasına yürüdü ve Rozi’ye, “Acele et tatlım, karnım çok aç!” dedi.

Rozi, Poli’nin yanında soluk soluğa yürürken, “Bugün yemekte ne var Puding?” diye sordu. Din dersi boş geçtiği için bu cuma her zamankinden bir saat erken çıkmışlardı.

“Kavrulmuş patatesli makarna ve yanında hıyar salatası!” dedi Poli ve Rozi mızıldanmaya fırsat bulamadan ekledi: “Yiyecek bir şey bulduğumuza sevin. Yiyecek kumbaramız daha dün bomboştur!”

Her pazartesi Rozi ve Poli, annelerinin eskiden Çocuk Kulübü'nde öğle yemeği yemeleri için verdiği kadar parayı eski bir tencerenin içine koyuyor, buna ara öğün için aldıkları parayı da ekliyorlardı. Poli de her sabah öğle pişirecekleri yemeğin ve teneffüsteki ara öğünün parasını tencerenin içinden alıyordu. Ama bu para cumaya kadar nadiren idare ediyordu. Çoğu kez ikisinin annesi de biraz daha para vermek zorunda kalıyor, bazen de Poli açığı cep harçlığıyla tamamlıyordu. Bunu Rozi bilmiyordu. Cep harçlığı söz konusu olduğunda, Poli'nin durumu Rozi'den çok daha iyiydi, çünkü o üç ayrı cep harçlığı alıyordu: Anne babası boşanmış olduğu için hem annesinden hem babasından hem de büyükannesinden. Üstelik üçü de cimri davranmıyordu. Ancak buna rağmen cumagünü genellikle “kalanlarla idare etme günü” oluyordu.

Rozi fazla güç beğenen biri değildi. Ama kavrulmuş patatesli makarnadan hoşlanmıyor ve hıyar salatasından nefret ediyordu.

“Hıyar salatası senin olsun,” diye somurttu. “Ben o şeyden üç lokma alırsam bütün gün geçiririm.”

“Bu tümüyle psikosomatik!” diyen Poli apartman kapısını açtı.

“Psiko... soma... ne?” Rozi Poli'nin arkasından koşarak merdivenleri çıktı.

“Senin müşkülpesent ruhun, hıyara karşı aptalca bir önyargısı olduğu için geçiriyor,” diye açıkladı Poli ve evin kapısını açtı.

“Benim ruhum için hıyarın bir önemi yok,” diye karşı çıktı Rozi. “Hıyara itirazı olan midem! Üstelik bu bir önyargı değil, yargı!”

Poli Rozi’yi içeri itti. “Tamam, tamam, koca mızımız seni!” dedi. “O zaman senin için güzel, küçük bir domates salatası var.”

Rozi doğru mutfağa yürüdü. Masaya oturdu, okul çantasından geometri defterini çıkardı ve ev ödevini yapmak için hazırlığa başladı.

“Buna başladığına değmez,” dedi Poli. “En geç on beş dakika sonra yemek hazır! Her şeyi sabah erkenden hazırlamıştım.” Poli ocakta duran bir tavayı işaret etti. “Soğanları bile pembeleşinceye kadar kavurdum. Sen de salata için domatesleri doğrayabilirsin!”

“Sabahın köründe soğan mı kavuruyorsun?” Rozi’nin akli bunu almıyordu! “Sınıfa hep son anda girmene şaşırmamak lazım!”

Poli, Rozi’ye dört tane iri domates verdi. Rozi bunları biraz isteksizce aldı ve bu kez ne hata yapacağım acaba, diye geçirdi içinden. Yemek pişirirken Poli’ye yardım etmekten hoşlanmıyordu. Ne yaparsa yapsın Poli kesin bir kusur buluyordu. Ayrıca ona yardım etmek zorunda değildi, çünkü Rozi’yle Poli bir yılı aşkın süre önce bir anlaşma yapmışlardı. Poli öğle yemeklerini pişirip ara öğünde yiyecekleri şeyleri hazırlıyor, Rozi de buna karşılık Poli’nin ma-

tematik ödevlerini yapıyordu. Doğal olarak annelerinin bu anlaşmadan haberi yoktu. Onlar yemeği ikisinin birlikte pişirdiğini ve ev ödevlerini de birlikte yaptıklarını sanıyordu.

Poli ocağı yaktı ve buzdolabından içinde haşlanmış patatesle haşlanmış makarna olan kabı çıkardı. “Bugünkü özel bir durumdu, üstümüzdeki daireye yeni biri taşındı ve bu deli, saat altı buçukta duvarlara delik açmaya başladı. Uyuyabilmek için insanın taş gibi sağır olması gerekirdi.”

Rozi yanılmamıştı. “Dilimleri bu kadar kalın kesmene!” diye söylendi Poli. “Sapını da lütfen kesip at! Sapı yenmez ki!”

Rozi bıçağı masanın üstüne attı. “Öyleyse kendin yap!” diye bağırdı küskün bir sesle. “Yemek yapmak aslında benim değil, senin işin!”

Ocaktaki tava hafifçe cızırdamaya başladı. Poli bir kaşık aldı, cızırdayan tavayı karıştırırken mırıldandı: “Gücenmiş ciğer ezmesi!”

Rozi, “Televizyonda yemek yapan aşçılar hiçbir zaman kaşıkla karıştırmaz, tavayı kaldırır ve sallarlar!” dedi.

Poli, Rozi’ye sert bir bakış fırlattı. Dürüst olsaydı bunu birçok kez denediğini ama hiçbir zaman başaramadığını söylemek zorunda kalacaktı. Ancak Poli bir şeyi yapamadığını kolayca itiraf eden biri değildi. “Bu tavayla olmuyor!” dedi.

Rozi ona bu tavayla neden olmadığını soracaktı ki o sırada kapı çaldı. Poli kaşığı Rozi’nin eline tutuşturdu.

“Karıştırmaya devam et!” deyip kapıya koştu.

Rozi kaşığı bıraktı, tavanın sapını iki eliyle kavrayıp kaldırdı, aşıkların televizyonda yaptığını denemek istedi, ardından, tavanın çevresinde, seramik ocağın üstünde cızırdayan açık kahverengi soğanlara umutsuzlukla baktı.

“Olamaz!” diye mırıldanarak, içinde erimiş yağda yüzen birkaç tanecik soğan kalmış olan tavayı tekrar ocağın üstüne koydu, soğanları kaşıkla alıp tavanın içine attı ve yağlanan seramik ocağı ıslak bir bezle yarım yamalak sildi.

O silme işini henüz bitirmişti ki Poli mutfağa geri döndü, arkasında da Polilerin komşusu yaşlı Bayan Mader vardı. Bayan Mader’in gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

“Sizin Karli hâlâ bulunmadı mı?” diye sordu Rozi onun duygularını anlar bir sesle.

Karli, Bayan Mader’in base cinsi köpeğiydi. Önceki öğlen Bayan Mader, Karli’yi tasmaıyla gazetecinin önündeki köpek çengeline bağlamıştı, çünkü gazeteci Karli’yle pek geçinmiyordu. Bayan Mader gazeteciden çıktığında Karli kayışıyla birlikte iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Bayan Mader başını salladı ve kocaman kareli bir mendille burnunu sildi. Poli sandalyenin birini Bayan Mader’e doğru itti ve Rozi’ye dönerek, “Bayan Mader çevredeki evlerin kapılarına ilan yapıştırmak istiyor, ilanda telefon numarası olacak ve eğer Karli’yi bulan olursa telefon etmesi istenecek. Benden ilanı bilgisayarda hazırlamamı rica ediyor,” diye açıkladı.

Bayan Mader Poli'ye bir kâğıt uzattı. “Ben böyle bir şey düşündüm,” dedi burnunu çekerek. “Bu olur mu?”

Poli yüksek sesle okudu: “Dokuz yaşında, Karli adındaki base cinsi köpeğim, 10 Kasım günü Jagd Sokağı ile Stein Sokağı'nın köşesindeki gazetecinin önünden kaçmıştır. Köpeği görenlerin Marie Mader'e, 236 19 60 numaralı telefondan ulaşması rica olunur.”

“Bulanı ödüllendireceğimi de eklemek istiyorum,” dedi Bayan Mader. “Bu durumda ne kadar vermek gerekir? Çok fazla param yok.” Sonra etrafı koklamaya başladı ve “Sanırım burada bir şey yanyıyor!” dedi.

“Aman tanrım!” Rozi ocağa döndü ve soğanların dumanı tüten yanık yağda kuzgun karası solucanlara döndüğü tavayı ateşten alıp kenara koydu.

“Şimdi de benim yüzümden yemeğiniz yandı,” diye hayıflandı Bayan Mader. “Ne pişiriyordunuz?”

“Kavrulmuş patatesli makarna,” dedi Poli. “Ama önemli değil. Şimdi size ilanı hazırlayıp elli tane basarım. Yapıştırma işini de Rozi'yle ben üstleniriz.”

“O zaman ben de hiç olmazsa size kavrulmuş patatesli makarna yapayım. Soğanınız nerede?” diye sordu Bayan Mader.

Poli soğanların durduğu küçük sepeti ona getirdi ve Bayan Mader işe koyuldu.

Yarım saat sonra üçü birlikte mutfak masasının başında oturmuş, kavrulmuş patatesli makarnayla hıyar ve domates salatası yiyorlar, Rozi bir yandan da Bayan Mader'i avutuyordu.

